

May Zun Aye
"The Moon Light To Be Fished"
(Selected Short Stories)

မေညွန့်အေး

မိုးမမြေရောက် လင်းလင်း

မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ

May Zun Aye

မေဇွန်အေး၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

မေဇွန်အေးကို အဖ ဦးငွေဂိုင်၊ အမိ ဒေါ်ငွေရင်တို့ က မော်လမြိုင်မြို့တွင် မွေးဖွားခဲ့ပြီး ငယ်စဉ်ကျောင်းသူဘဝကတည်းက စာပေ၌ မွေ့လျော်ခဲ့သည် ။ မြန်မာစာအဓိကဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရရှိခဲ့ပြီး ကျောင်းဆရာမအဖြစ် (၂၅) နှစ်ကျော် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည် ။

ကျောင်းဆရာမဘဝတွင် မေဇွန်အေး (ပညာရေး)
ကလောင်အမည်ဖြင့် စာနယ်ဇင်းများမှာ ကဗျာ၊ ဆောင်းပါးများ ရေး
သားခဲ့ပါသည်။ ။ အငြိမ်းစားယူပြီး နောက်ပိုင်း၌ မေဇွန်အေး (ပညာရေး)
ကလောင်အမည်၏ နောက်မှ (ပညာရေး) ကို ဖြုတ်၍ မေဇွန်အေးက
လောင်အမည်ဖြင့်သာ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး၊ အက်ဆေးများ ဆက်လက်ရေး
သားခဲ့ပါသည်။ ။

ကျောင်းဆရာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ်က မြန်မာစာပြဆရာ
မ ဖြစ်သည့်အလျောက် ကျောင်းတွင်းသာမက မြို့နယ်နှင့် တိုင်းအဆင့်
စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲများ အတွက် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများကို ဦးဆောင်
မှုပေးခဲ့ပြီး ကိုယ်တိုင်လည်း နိုင်ငံအဆင့် အလွတ်တန်းစာပေပြိုင်ပွဲ အ
မျိုးမျိုးတွင် ဝင်ရောက် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရာ စာပေဆုများ အကြိမ်ကြိမ် ရရှိခဲ့ဖူး
ပါသည်။ ။

၂၀၀၉ ခုနှစ်တွင် "ပြဇာတ်ထဲက ချစ်ခြင်းဖွဲ့ဒိုင်ယာရီ" မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထု
တိုပေါင်းချုပ် စာအုပ်ကို လည်း ကောင်း၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်တွင် "ကောင်းကင်
ကို ဖွင့်မယ့်ကြယ်" မဂ္ဂဇင်းလူငယ်ဝတ္ထုတို စာအုပ်ကို လည်း ကောင်း ထု
တ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ။

"မျှားယူနေရတဲ့ လရောင်" မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ သည် တတိယမြောက်
မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုတိုများကို ပိုမိုကျယ်ပြန့်ရန်အတွက် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်
ဘာသာဖြင့် ပူးတွဲတင်ဆက် ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။ (ရသစာပေ ဖွံ့
ဖြိုးရေးအတွက် စွမ်းသမျှ ပါဝင်သယ်ပိုးရင်း စာနယ်ဇင်းမျိုးစုံတွင် စာ
ပေများ ရေးသားလျှက် ရှိပါသည်။)

အမည်ရင်းမှာ ဒေါ်အေးအေးဖြစ်သည်။ ။

May Zun Aye

May Zun Aye was born to U Ngwe Gyne and Daw Ngwe Yi in Mawlamyaing. She finds pleasure in literature since she was a young student. She holds a degree in Burmese literature and she was in service over 25 years as a school teacher.

She writes poems and articles in many magazines and her pen name is May Zun Aye (Education). After retirement, she continues to write short fiction, essay and articles, but take out (education) from her pen name.

She used to teach Burmese at school and she led student's essay writing competition at school and well as for township and division. She, as an entrant to state level freelance literary competition, she has been awarded several literary prizes at state level.

Tow books of her short fiction, Love Diary in the Drama in 2009 and The Star which open the sky in 2014. The third short fiction Moon Light to be attract. She wrote genre in many magazines as well as participate for development of aesthetics.

★

Author's preface

Though there is no author in our family, I find pleasure in reading since I was young. I think, I have inherited this reading pleasure from my educated father at his time. It can be said that I have developed this enthusiasm for books because there are tidy piles of Reader Digest, books & newspapers reader of literature & novels like my father when I grow old.

After high school student have finished, I have no idea for writing. In my service I am maturity and I have experience. There are many allurements of the world, somebody physical action and mental action push repeatedly to me, then I have plenty of writing for me. At this time I can't write urgently because of vicissitude.

I know, I entered late in literary field. It depends on my condition, but I never regret it. At the beginning of writing, I write with much effort to sail off with full throttle. But it didn't reach much. I think, faith is never favours me. Unexpectedly my short fictions in magazines have been collected into the first anthology titled Love Diary in the Drama in 2009.

At that time I noticed youth literature was a rarity, then I wrote

e many short fictions for the future of youth life and environs, for new thoughts to be alive and for the spirit of philanthropy.

Many short fictions in magazines are collected again to publish as a second step in 2014. It is titled as The star which open the sky.

I have little confidence. Later I have extended my literary frontier my pen not only a novel in magazine, articles, essays & children literature, but also participate developing serious literature with my effort, and I have implemented the collection of magazine short fictions called Moon Light to be attract as my third dream.

I especially mean, that bilingual publishing is a must. To my knowledge, today is an era of globalization, flat-world and IT. So nobody stand alone. Each country, each race and each culture are without demarcation line. Then our Burmese fictions shall be read by international readers. This period is in our land.

It might be assumed that I am a sporadic writer, with that attitude, I have tried to present & translate my short fictions to English. I honestly express my good will to share my feelings.

At last, my sincere thanks to....

A hard critic on my work and a willingly supporter who is my first teacher and my beloved husband Min Chan Mon, translator Daw Aye Aye Pyone, my reliable & excellent those who have helped in many ways, the magazine which gave me a chance to write in it

hem & their editors.

Respectfully,

May Zun Aye

Translated by Lay Ko Tin

*

စာရေးသူ၏ နိဒါန်းစကား

ကျွန်မတွင် စာရေးဆရာမျိုးရိုးမရှိသော်လည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက စာဖတ်ခြင်း၌ ဝါသနာပါခဲ့ပါသည်။ သူ့ခေတ် သူ့အခါအလျောက် စာတတ်ပေတတ်ဖြစ်ခဲ့သော် ဖေဖေ၏ စာပေမွေ့လျော်ခြင်း အမွေကို ဆက်ခံရရှိခြင်းဟု ပဲ ထင်ပါသည်။ ဖေဖေစာအုပ်စင်မှာ Reader Digest တွေ အစီအစဉ်၊ စာအုပ်၊ သတင်းစာတွေ အထပ်ထပ်မို့ စာအုပ်စာပေကို မြတ်နိုးပြီး ဖတ်ချင်စိတ်တွေ ဝင်လာခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အရွယ်က လေးရလာတော့ ကျွန်မလည်း စာတွေ၊ ဝတ္ထုတွေ အငမ်းမရဖတ်ရင်း ဖေဖေကို စာချစ်ပေချစ် တစ်ယောက်ဖြစ်လာသလားဟု တွေးမိပါသည်။

။

သို့ပါသော်လည်း အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝကို လွန်မြောက်၍ ကျေးလက် ကျောင်းဆရာမလေးဘဝသို့ ရောက်သည့်တိုင် စာရေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိသေး။ လုပ်သက်လေးနှင့်အတူ ရင့်ကျက်မှုလေးတွေရ၊ ဘဝအတွေ့အကြုံနှင့် လောက၏ မာယာ၊ လူတွေ၏ ရုပ်အမူအရာ၊ စိတ်အမူအရာများ စွာနှင့် တိုးတိုက်ဖန်များ လာသည့်အခါ ရေးချင်စရာတွေက ရင်ထဲအုံ့ခဲအိုင်ကျင်းဖွဲ့ လာလေသည်။ ဒါလည်း လောကဓံ၏ ရိုက်ချက်ပြင်းပြင်းကြောင့် ချက်ချင်းရေးမချဖြစ်သေးဘဲ အချိန်အတော် နှောင်းခါမှ ရေးဖြစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

ထိုအခါ စာပေလောကမှာ ကျွန်မအတော်လေး နောက်ကျခဲ့ပြီဆိုတာ

သိရလေသည် ။ ကိုယ့်အခြေအနေနှင့် ကိုယ်မို့
ဝမ်းနည်းနောင်တရမိခြင်းလည်း မရှိခဲ့ပါချေ။ စတင်သည့်အချိန်မှ နေ၍
အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ရွက်လွင့်နိုင်ရေးကိုသာ တွေးပြီး အားထည့်ရေးခဲ့ပါသ
ည် ။ သို့သော်လည်း ထင်သလောက် ခရီးမတွင် ခဲ့ပါ။ ကံကြမ္မာက မျက်
နှာသာပေးထား၍ လား မသိ။ မမျှော်လင့်ဘဲ ၂၀၀၉ ခုနှစ်တွင် ကျွန်မ၏
မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများကို စုစည်းကာ "ပြဇာတ်ထဲက ချစ်ခြင်းဖွဲ့ ဒိုင်ယာရီ"
ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်စာအုပ် ပထမဦးဆုံးထွက်လာနိုင်ခဲ့ပါသည် ။
ဒါလည်း သမုဒ္ဒရာရေပြင်ထက်သို့ ရွာချသည် မိုးရေတစ်စက်မျှပါပဲ။

ဆက်လက်ပြီး မြန်မာစာပေလောကတွင် ဆွဲရှားအားနည်းလျက်ရှိ
သော လူငယ်စာပေကဏ္ဍကို သတိပြုမိကာ အနာဂတ်လူငယ်လေးတွေ
၏ ဘဝနှင့်ဝန်းကျင်၊ အတွေးအမြင်သစ်လွင်ရှင်သန်ရေးနှင့် ပရဟိတစိ
တ်တွေ ရင်ထဲကိန်းလာကြစေရန် ရည်သန်ကာ လူငယ်ဝတ္ထုတိုလေး
တွေကို အထိုက်အလျောက်ရေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ။

မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော အဆိုပါ လူငယ်ဝတ္ထုတိုတွေကို စုစ
ည်းကာ ဒုတိယခြေလှမ်းအဖြစ် ၂၀၁၄ ခုနှစ်တွင် "ကောင်းကင်ကို ဖွင့်မ
ယ့်ကြယ် လူငယ်လူဝတ္ထုတိုများ" စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ။

မိမိကိုယ်ကို အတန်ငယ်ယုံကြည်မှုရှိလာသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်
မ၏ စာရေးကွက်နယ်ပယ်ကို နည်းနည်းလေးချဲ့ကာ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်
သာမက ဆောင်းပါးတွေ၊ ရသစာတမ်းဆိုသော အက်ဆေးတွေ၊ ကလေး
စာပေတွေဘက်လည်း မျက်နှာလှည့်ကာ ရသစာပေဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် စွ
မ်းသမျှ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရင်း တတိယ အိပ်မက်တစ်ခုဖြစ်သည့် "များ
ယူနေရတဲ့ လရောင်" မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ စုစည်းမှုကို အကောင်အထ
ည် ဖော်မိပြန်ပါပြီ။ အခုစာအုပ်ကိုတော့ ထူးထူးခြားခြားနှင့်

ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်လေး ဖြစ်စေရန် ရည်သန်ပြီး အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေလိုသော ဆန္ဒတဖွားဖွားပေါ်ခဲ့တာ ဝန်ခံပါသည်။ ။

အထူးသဖြင့် ပြောချင်သည် က ထိုသို့ နှစ်ဘာသာပူးတွဲ တင်ဆက်ခြင်း ကိစ္စ။ ကျွန်မ နားလည်သလောက်ပြောရလျှင် ယနေ့မျက်မှောက် ကာလသည် ၊ ကလိုဘယ်လ်လိုက်ဇေးရှင်းခေတ်၊ ကမ္ဘာပြားခေတ်၊ အိုင်တီခေတ်ကြီး ဖြစ်၏။ မိမိတစ်ဦးတည်း ရပ်တည်လို့ မရ။ တစ်နိုင်ငံနှင့် တစ်နိုင်ငံ၊ လူမျိုးတစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး၊ စာပေယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုနှင့် တစ်ခုသည် နယ်စည်းမခြားကြတော့ဘဲ အတူတကွပူးဝင်စီးဆင်း နေကြပြီဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်မတို့ မြန်မာစာပေထဲက ဝတ္ထုအနုပညာတွေကို နိုင်ငံတကာရှိ ရသစာဖတ်ပရိသတ်များကိုလည်း ခံစားဖတ်ရှုကြည့်ကြစေချင်ပါသည်။ ။ ခေတ်ကာလကလည်း တစ်စုံတစ်ရာ အခြေအနေပေးလျက်ရှိပြီ မဟုတ်လား။

ကျွန်မ ခြေလှမ်းကျသူဟု ဆိုချင်းလည်း ဆိုကြပါစေ။ ဆိုခဲ့ပါစိတ်အခြေခံဖြင့် ကျွန်မ၏ ယခု စာအုပ်ပါဝတ္ထုတိုများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုကာ ပူးတွဲတင်ဆက်ပုံ ဖော်ကြည့်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။ ပေါင်းကူးမျှဝေခံစားစေလိုသည့် စေတနာ အရင်းခံမှ တစ်ပါး အခြားမရှိကြောင်း ရိုးသားစွာ ဖော်ပြပါရစေ။

နောက်ဆုံးအနေဖြင့်....

ကျွန်မ စာတစ်ပုဒ်ရေးပြီးတိုင်း မျက်ရည်ကျလောက်အောင် ဝေဖန်တက်သော်လည်း တကယ်တမ်းစာအုပ် ထွက်ရှိမ့်အခါတိုင်း အဖက်ဖက်မှ အားတက်သရောကူညီပေးတတ်သော ကျွန်မ၏ စာပေလက်ဦးဆရာ၊ ဘဝလက်တွဲဖော် ဆရာ မင်းချမ်းမွန်ကိုလည်း ကောင်း၊ ကျွန်မ၏ ဆန္ဒကို ရုပ်လုံးပေါ်အောင် ဝတ္ထုတိုများကို မြန်မာဘာသာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ

သို့ အထက်တန်းကျကျ၊ ရသပေါ်ရန် အားထုတ်ပြန်ဆိုပေးသည့် ဆရာမ
ဒေါ်အေးအေးပြီးကိုလည်း ကောင်း၊ ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက်
အဖက်ဖက်မှ အကြံပေး၊ ဉာဏ်အား၊ ဝီရိယအားစိုက်ထုတ် ကူညီမှု
ပြုခဲ့ကြသူများအားလုံးကိုလည်း ကောင်း၊ မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာပေါ်တွင် က
နဦးဖော်ပြခဲ့ကြသည့် မဂ္ဂဇင်းများ ၊ ပုံကိုင်ရှင် အယ်ဒီတာများကိုလည်း
ကောင်း၊ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာများကိုလည်း ကောင်း အထူး
ကျေးဇူးဥပကာရ တင်ရှိပါကြောင်း မှတ်တမ်းပြုအပ်ပါသည်။ ။

လေးစားသော ဂါရဝဖြင့်

မေဇွန်အေး

*

دشمنان
میرزا

အဲယားကွန်း

ကျွန်မကို အမေကဘာဖြစ်လို့ 'အေး' ပါအောင် နာမည်မှ ညွှ်ရတာလဲ ။ ကျွန်မနာမည်က အေးအေးသီလေ။ နာမည်မှာ အေးပါပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်မဟာ အအေးနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်။ အပူသမား အအေးဆို အင်မတန် ကြောက်ပါတယ်။

အအေးဆို ဘာအအေးဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မရှောင်တယ်။ တက္ကသိုလ်တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး အအေးဆိုင်မှာ စိတ်တိုင်းကျမှာ ပြီး သေသေချာချာဇိမ်ယူအရသာခံသောက်ကြတယ်။ သဘောသီးဖျော်ရည်၊ ဖရဲသီးဖျော်ရည်၊ ဆားငန်သီးဖျော်ရည်တဲ့ လေ။ မိကြာဖြူကတော့ ဒိန်ချည်ဆို ဖျော်ရည်စက်နဲ့ အမြှုပ်ထအောင်ဖျော်ပြီး ရေခဲတုံးသေးသေးလေးတွေနဲ့ မသောက်ရရင် ဘယ်တော့မှ အိမ်မပြန်ဘူး။ ကျွန်မကတော့ သူတို့နဲ့ ပြဒါးတစ်လမ်းသံတစ်လမ်း။ အပေါင်းအသင်းအနေနဲ့ လိုက်တော့သွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် မို့လည်း သူတို့ အားလုံးက အထာနဲ့ ကျွန်မကို ခေါ်ကြတယ်။ 'အေးကြောက်' တဲ့ ။ နာမည်တစ်လုံးထွင်ခဲ့တာလေ။

"ဟဲ့ ... အေးကြောက် ... နင် ဘာသောက်မလဲ။ တစ်ခုခုတော့ သောက်ပါဟယ်။ ဟို ... လမင်းသာဆိုင်က နွားနို့ပူပူလေး ... ဒါမှ မဟုတ် လက်ဖက်ရည်ချိုဆိမ့်တစ်ခွက် မှာ ပေးရမလား။ နင်က မစားမသောက်ဘဲ ဘေးကထိုင်ကြည့်နေတော့ ကြည့်ရတာ မနိပ်ပါဘူး။"

ဖြူက အားနာပါးနာပြောတိုင်း ကျွန်မလည်း နွားနို့ပူပူလေးတစ်ခွက် အမြဲသောက်ဖြစ်တယ်။

လူဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အကြိုက်နဲ့ စရိုက် သဘာဝမတူကြတာ အမှန်ပါပဲ။ မတူညီခွင့်လည်း ရှိသင့်တယ်မဟုတ်လား။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ကွဲပြားခြားနားတာတွေကို အကြောင်းပြုပြီး နားလည်မှုနဲ့ သည်းခံမှုတွေ အစွန်းရောက်သွားရင်တော့ အရာရာဟာ အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်နေမှာ အမှန်ပဲ။ အဲဒီလိုစရိုက်ချင်းမတူ၊ ကွဲပြားခြားနားနေပေမယ့် နားလည်မှုတွေနဲ့ တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ မောင်နဲ့ ကျွန်မနှစ်ယောက် တစ်ဘဝထဲက လောလောဆယ် ကျွန်မပြောပြချင်နေမိတဲ့ အကြောင်းတစ်ခု ရှိတယ်။ ကြားမိတဲ့ သူတိုင်း ဟာသတစ်ပုဒ်ကြားရသလို ရယ်မော ဖြစ်ကြမှာ ပါ။ ဒါမှ မဟုတ် အနည်းဆုံး ပြုံးစိစိလောက်တော့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်ကြမှာ သေချာပါတယ်။

*

မောင်က အအေးသိပ်ကြိုက်တဲ့ သူ။ ပိုလာဝက်ဝံတစ်ကောင်လို အေးစက်နေတဲ့ ရာသီကို ခုံမင် နှစ်သက်သူ။ ကျွန်မကျတော့ အအေးကြောက်အမှတ်တံဆိပ်ရထားသူ။ ချမ်းစိမ့်သော ဆောင်းရာသီကို အမြန်ဆုံးကုန်ဆုံးချင်သူလေ။ အပူနဲ့ အအေး ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တဲ့ မောင်နဲ့ ကျွန်မ လက်ထပ်ပြီး သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါ မောင်ရှိရာ ရန်ကုန်ကို ရောက်လာခဲ့ရတယ်။ မြို့ပြလူနေမှုအတိုင်း မောင်ပိုင်တဲ့ တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ စခဲ့ရတယ်။ မောင့်အလုပ်က အိမ်နဲ့ တော်တော် ဝေးပါတယ်။ ကျွန်မအလုပ်ကတော့ ဘတ်စကားငါးမှတ်တိုင်စီးရင် ရောက်ပြီ။ အလုပ်နဲ့ နီးတဲ့ ကျွန်မက အိမ်ပြန်ရောက်ချိန် စောတတ်ပါတယ်။ အလုပ်ကအပြန် ဈေးဝင်ဝယ်ပြီး ညနေစာနဲ့ နောက်တစ်နေ့ ထမင်းဘူးအတွက် ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်ပြီးပါမှ မောင်အလုပ်က ပြန်ရောက်တတ်ပါတယ်။ အိမ်ရောက်တာနဲ့ မောင်ကခဏနားပြီး ရေချိုးတယ်။ ရေချိုးပြီးရင် မောင့်လက်သုံးစကားအတိုင်း 'လေ' ချိုးပါတယ်။ နားရှုပ်ကုန်ပြီ

လား။ 'လေ' ချိုးတယ်ဆိုတာ ပန်ကာလေခံတာကို ပြောတာပါ။ စွပ်ကျယ်ချင်းပြတ်တောင် မဝတ်နိုင်ဘဲ သရိုးကွာတားစပန့်ဘောင်းဘီပွကြီးဝတ်ပြီး 'လေ' ချိုးလိုက်တာ ထမင်းစား၊ အိပ်ရာဝင်တဲ့ အထိ မရပ်တမ်းပါပဲ။

"မောင်နော် ... အင်္ကျီမပါဘဲ ပန်ကာလေ ကြပ်ကြပ်ခံ၊ လေဖြတ်သွားမှ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေဦးမယ်"

မနေနိုင်လို့ ကျွန်မပြောတော့ မောင်က ချက်ချင်းပြန်ပြောတယ်။

"ဖြတ်ခါမှ ဖြတ်ရော၊ ဘယ့်နှယ်ဗျာ ရုံးမှာ လည်း ပန်ကာမရှိဘာမရှိ။ လူကြီးအခန်းကျတော့ အဲယားကွန်းနဲ့ ဘာနဲ့ ။ ကိုယ်တို့ ဝန်ထမ်း အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုလုံးကျတော့ မျက်နှာကြက် ပန်ကာ ကလေးတစ်လုံးတောင် မူးလို့ ရှူစရာမရှိဘူး။ ပြန်တော့လည်း အရှင်လတ်လတ် ငရဲရောက်နေသလိုပဲ။ ကားထဲမှာ ငါးပိသိပ်၊ ငါးချဉ်သိပ်။ ပူလိုက်တဲ့ လူငွေ၊ လူကိုသေချင်စော်နံ့ရောပဲ၊ ထိကလေး ပေါက်လို့ တော့ အဲယားကွန်းတစ်လုံးလောက်တော့ တပ်ပစ်လိုက်ဦးမှာ "

ကျွန်မ မောင့်ကို ကရုဏာသက်မိသွားတာ အမှန်ပါပဲ။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါရဲ့ ။ မြို့ပြ အိမ်ခန်းတွေက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း၊ ပြည့်ညပ်ပိတ်သိတ်နေတဲ့ တိုက်ခန်းတွေကြားမှာ လေဝင်ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်ပဲရှိတဲ့ ကျွန်မတို့ အိမ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ မောင် ဘယ်လောက်ပူလောင် အိုက်စပ်နေ လိုက်မလဲ။ ရုံးကစိတ်အိုက်၊ လူအိုက်လာတဲ့ မောင်၊ ဘတ်စကားစီးတော့လည်း ကျပ်ကျပ်ညပ်ညပ် စီးလာခဲ့ရပြန်ရော။ မှတ်တိုင်ရောက်ပြန်တော့အိမ်ကို တစ်ပြဿာသာ လမ်းလျှောက်ရပြန်တယ်။ ပြီးတော့ လေးလွှာမှာ ရှိတဲ့ ကျွန်မတို့ ရဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးဆီ လှေကားထစ်တွေ တစ်ထစ်ချင်းနင်းတက် လာရတော့ အခန်းလည်း ရောက်ရော

မောင့်တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေက ရွဲနစ်ပြီပေါ့။ အပူဝင်္ကပါထဲ တစ်နေ့လုံး
 မျောပါနေရတဲ့ မောင်တစ်ယောက်အအေးကြိုက်တာလည်း မပြောနဲ့ ။
 ပြီးတော့ မောင်က ၁၀၀၀၊ ၁၀၀၀၀၊ ၁၀၀၀၀၀ဆိုတော့ ပိုဆိုးပြီပေါ့။

ကျွန်မကတော့ နဂိုကတည်းက ခပ်ပိန်ပိန်ပါးပါး။ တော်ရုံတန်ရုံ အပူလောက်ကတော့ ခံနိုင်ရည် ရှိပြီးသား။ ချွေးလည်း မသန်ဘူး။ မတ်၊ ဧပြီ၊ မေ အပူဆုံးလတွေမှာ ဆိုရင် အင်္ကျီပါးလေးဝတ်ပြီး နေရုံနဲ့ တင် ကျွန်မအပူတွေကို ခါချနိုင်စွမ်းတယ်။ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်လည်း ဖြစ်နေတော့ အိမ်မှာ နားနားနေနေပေါ့။ မောင်တို့ ရုံးသမားတွေကတော့ နွေရာသီရောက်တိုင်း မောင့်မှာ မြင်ရက်စရာ မရှိအောင် ချွေးတောထဲမှာ နစ်လို့ ။

*

မောင်နဲ့ ကျွန်မ ကြင်စဦးအချိန်ကအကြောင်း ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။ ရယ်စရာကောင်းပုံကို လေ။ မောင်က အပူကြောက်တဲ့ ကြားက ကျွန်မနဲ့ မင်္ဂလာရက်မြတ် လက်ထပ်ရတာက မေလလေ။ အိကွေတာရာသီရဲ့ အပူဆုံးကာလတစ်ခုပေါ့။ ကျွန်မရဲ့ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ရှည်မှာ မင်္ဂလာ လက်ထပ်ရက်ရွေးချယ်သတ်မှတ်ရတာကိုး။ မောင်ကအပူမခံနိုင်။အအေးကြိုက်သမား၊ ကျွန်မကတော့ အအေးမကြိုက် ကြောက်တတ်သူ။

ပြီးတော့ကျွန်မက အိပ်ရာဝင်ရင် အနွေးထည်အပါးတစ်ထည် အမြဲဝတ်အိပ်လေ့ရှိတယ်။ လူဆိုတာ မအိပ်ခင်လေးဘဲ အပူအအေးခံစားနေတာ။ အိပ်ပျော်သွားတော့လည်း သေလူပါပဲ။ ရာသီဥတုကလည်း ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ အမျိုး၊ စိတ်ချလို့ မရဘူး။ ညဉ့်ဦးမှာ ဘယ်လောက်ပူပူ၊ ညဉ့်လယ်နဲ့ အရုဏ်ဦးအချိန်တွေမှာ တော့ အချိန်မရွေး အအေးဓာတ်ဝင်

လာတတ်တယ်လေ။ ဒါကို ကျွန်မ အကြောက်ဆုံးပါပဲ။ ကိုယ်က ကြိုတင်သတိနဲ့ အနွေးထည်ဝတ်အိပ်တော့ စိတ်ချရရောမဟုတ်လား။ နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ ကျွန်မအိပ်တဲ့ အခါ အနည်းဆုံးဝှမ်းစောင် အပါးလေးခြုံထားမှ အိပ်ပျော်တာ။ ခွကျတာတော့ အမှန်ပဲ။

မောင်ကျတော့ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ။ အိပ်ရာထဲရောက်တာနဲ့ ပန်ကာကို ခြင်ထောင် အပြင်ဘက်ထုတ်ပြီး သူ့ဘေးနားမှာ တစ်ညလုံးဖွင့်အိပ်တယ်။ သူ့ဘေးနားက ကျွန်မကတော့ အနွေးထည် ဝတ်၊ ဝှမ်းစောင်ခြုံပြီးအိပ်နေပုံကို မြင်ကြည့်လိုက်ပါ။ ရယ်စရာ မကောင်းလား။ တစ်အိပ်ရာတည်း အသွင်မတူ၊ စရိုက်ခြားနဲ့ ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးပြန်ပျော်ပိုက်စွာ အိပ်စက်လာလိုက်တာ အခုဆို နည်းနည်းနောနော နှစ်ကာလတွေလား။ ငွေရတုတောင် ဆိုက်ရောက်တော့မယ်။ ဒါတွေ ခိုင်မြဲ ရှည်ကြာလာခဲ့တာလည်း နားလည်မှုတွေနဲ့ တည်ဆောက်ခဲ့ကြလို့ ပါပဲ။

အိမ်ထောင်သက်ကြာလာမှ ကျွန်မအကြံတစ်ခုရလာတယ်။ မောင့်အတွက်ပေါ့။ အပူလှိုင်းတွေကြောင့် ချွေးထွက်သန်တဲ့ မောင့်ဘက်ခြမ်းက မွေ့ရာခင်းတွေ ဆွေးရိလွန်းလို့ ကျွန်မ နှမြောနေမိ တယ်။ ဒါ့ကြောင့် မို့ မောင့်အတွက် တစ်ယောက်အိပ်သင်ဖြူတစ်ချပ်ကိုဝယ်ပြီး မောင့်ကို အိပ်စေတယ်။ ချွေးဘယ်လောက်ထွက်ထွက် သင်ဖြူးဖျာက ပြဿနာမရှိဘူးလေ။ မောင်ကလည်း သင်ဖြူးဖျာအအေး ဓာတ်ကို နှစ်သက်တယ်။ ဒါပေမယ့် မီးပျက်ညတွေ ဆိုရင်တော့ ပန်ကာလေမရတဲ့ မောင့်မှာ ကုန်းပေါ် ပစ်တင်ခံရတဲ့ ငါးတစ်ကောင်လို ဖျပ်ဖျပ်လူးပေါ့။

*

ဒီလိုနဲ့ မောင်နဲ့ ကျွန်မဟာ ရင့်မှ ညံ့လာတဲ့ သစ်သီးတွေလိုပါပဲ။ အ

သက်တွေက သိသိသာသာ ကြီးရင့်လာခဲ့ကြတယ်။ ဘာလိုလိုနဲ့ အခုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ပင်စင်နာအငြိမ်းစားတွေ ဖြစ်ခဲ့ရပေါ့။ သားနဲ့ သမီးအိမ်က ခွဲထွက်သွားကြတော့အိမ်မှာ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်တည်း ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ကျန်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူရော ကျွန်မပါ စာပေဝါသနာပါတော့ ဘဝအဓိပ္ပာယ်တွေက မပြီးဆုံးသေး ဘူးပေါ့။

ပင်စင်လစာက နည်းနည်း၊ အခါအခွင့်သင့်လို့ ပို့သလာတဲ့ သားနဲ့ သမီးရဲ့ ဆီဖိုး၊ ဆန်ဖိုးကလေးတွေနဲ့ စုဆောင်းထားတာလေးတွေကို ခြိုးခြံချွေတာသုံးစွဲလာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းတောင်ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။

တစ်နေ့ ...။

အဲဒီနေ့က ကျွန်မတို့ အပါအဝင် ဝန်ထမ်းထုတစ်ရပ်လုံးကို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားစေခဲ့တဲ့ သတင်းထူးတစ်ခု။ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားတသင်းက ထုတ်လွှင့်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒါကတော့ ယခင် အငြိမ်းစား ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး ယခုလက်ရှိခံစားနေရတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ ပင်စင်လစာနဲ့ တစ်ပြေးညီ ရရှိခံစားစေရမယ်ဆိုတဲ့ မင်္ဂလာသတင်းပေါ့။ ကန္တာရပေါ်ရွာလိုက်တဲ့ မိုးလိုပါပဲ။ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ သွားလိုက်တာ။

မောင်နဲ့ ကျွန်မ အရင်ပင်စင်လစာခံစားနေရတဲ့ သူတွေလေ။ အခုလက်ရှိ ပင်စင်စားတွေရဲ့ လစာကို ကြားမိရလေတိုင်း ကျွန်မတို့ ရတဲ့ လစာနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ကံဆိုးကြရလေခြင်းရယ်လို့ အမြဲခံစား နေမိတယ်။ အခုလို တန်းတူအခွင့်အရေးကြီး ခံစားရတော့မယ်ဆိုတော့ ပြောမတတ်အောင် ဝမ်းသာရတယ်။ ကံကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်တိုင်းကိုယ့်ပြည်အတွက် တစ်ထောင့်တစ်နေရာက အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့တဲ့ လုပ်အားရဲ့ ဆုလာဘ်မို့ တန်ဖိုးထားတာပါ။ တီဗီက သတင်းသာ ဆုံးသွားတယ်။ မောင်နဲ့ ကျွန်မ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး စကားတစ်ခွန်းမှ

မဆိုဖြစ်ကြသေး။ မျောသွားတဲ့ ကျွန်မ စိတ်ကူးထဲမှာ တော့ အားဆေး
တောင့်တွေ၊ အိုဗာတင်းပုလင်းတွေ၊ ကော်ဖီမစ်အထုပ်တွေ၊ နို့ဆီ၊
သကြားနဲ့ နွားနို့စစ်စစ်။ ပြီးတော့ ... သစ်သီးတွေ ... သစ်သီးတွေ ... သ
စ်သီးတွေ ... ။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ မောင်က ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်က ဝုန်းခနဲထရ
ပ်ပြီး ကြိုးဝါးလိုက်တာ ကတော့ "ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ပေါင်း ပင်စင်လ
စာနဲ့ အဲယားကွန်းတစ်လုံးဝယ်မယ်ဟေ့"

လန့်လိုက်တာ။ ကျွန်မက သူဘာများ ပြောမလဲလို့ ။ ခုတော့ သူနှစ်
ပေါင်းများစွာ သူ့စိတ်ကူးထဲ အဲယားကွန်းကို အကောင်အထည်ဖော်
တော့မလို့ ကိုး။ တစ်ဘဝလုံး သူမက်ခဲ့တဲ့ အိမ်မက်၊ ထိပေါက်ရင် အဲ
ယားကွန်းဝယ်မယ်ဆိုပြီး စောင့်စားခဲ့ရတဲ့ အဲယားကွန်းကတော့ မကြာ
မီ တပ်ဆင်ခွင့် ရတော့မှာ ပါ။ ကျွန်မ သူ့ကိုကြည့်ပြီး သူ့ဆန္ဒပြည့်မြော
က်တော့မှာ မို့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်များ တောင် စို့လာခဲ့တယ်။

*

ပင်စင်လစာသစ်တော့ကျပြီ ။ လေးလကြာသွားတယ်။ နှစ်ယောက်
ပေါင်းထုတ်တော့ လေးလစာ ဆိုတော့ မဆိုးလှပါဘူး။ အဲဒီတော့ မောင်
နဲ့ ကျွန်မ အဲယားကွန်းဝယ်ဖို့ မျက်နှာစုံညီ အစည်းအဝေး ထိုင်ကြတယ်။

အဲယားကွန်းအမျိုးအစား၊ ဈေးနှုန်း၊ ဒါတွေက အရေးပါတယ်လေ။
အမျိုးအစား မကောင်းရင် လည်း ရေရှည်မခံဘူး။
အမျိုးအစားကောင်းပြီး ဈေးနှုန်းမြင့်တော့လည်း ကိုယ်တွေက တတ်နိုင်
မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ကိုယ့်ဝန်နဲ့ ကိုယ့်အားဆိုတော့ သေသေချာချာ စဉ်းစား
ချင့်ချိန်ရတယ်။ မိတ်ဆွေတချို့ဆီ မေးမြန်းစုံစမ်းတီးခေါက်ကြည့်ရတ
ယ်။ သူတို့ ပြောပြလို့ အဲယားကွန်း သုတတွေ အများကြီးရလိုက် တယ်။

ကြိုက်ရာရွေးပေါ့။

ပြီးတော့ သတင်းစာတွေထဲက ကြော်ငြာတွေကလည်း သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင်မို့ ရွေးရခက်ကြီးပါလို့ ဆိုရမလို့။ အသစ်တပ်ဆင်ပေးမယ် ။ အဟောင်းကို ဈေးကောင်းပေးဝယ်မယ်တဲ့ ။ စုံလို့ ပါပဲ။ မယုံကြည်နိုင် လောက်အောင် သူတို့ ဈေးကွက်တွေက တိုးတက်လာတယ်လို့ ဆိုရမ လားပဲ။

ခါတိုင်းသတင်းစာကို ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန်ဖတ်ခဲ့ပေမယ့် အဲယားကွန်းကြော်ငြာကတော့ ကိုယ်နဲ့ မသက်ဆိုင်သလို ကျော်ပစ်ခဲ့ တာချည်းပဲ။ အခုတော့ တကူးတက လေ့လာရှာဖွေဖတ်နေရပြီပေါ့။ 'ဖုန်းလေးတစ်ချက်ဆက်လိုက်ပါ' ဆိုတဲ့ အိမ်ရောက်ဝန်ဆောင်မှု ပေးမ ယ်ဆိုတာတွေလည်း ရှိရဲ့ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဥစ္စာရင်လို ဥစ္စာရင်ခဲဆိုသလို ကိုယ်တိုင်ကွင်းဆင်းလေ့လာကြည့်တာ အကောင်းဆုံးပဲမို့ မောင်နဲ့ ကျွန် မ အဲယားကွန်းဝယ်ဖို့ ရှာပုံတော်ထွက်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်ထိ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အအေး ဓာတ်မခံနိုင်တာ မေ့လျော့နေသေးတယ်။ သူ့အတွက် သူ့ ဆန္ဒတွေပြည့်ဖို့ သာပဲ အာရုံရနေတာလေ။

တစ်ခါတစ်ရံ ...

အသက်ကြီးရင့်လာတဲ့ အခါ ထွက်ပြေးနေတဲ့ ငွေကြေးတွေနောက် ကိုလည်း လိုက်မနေချင်တော့ဘူး။ ပေါပေါများများ မချမ်းသာချင်နေပါ စေ။ လောကကြီးထဲက ခဏလေးအလည်လာခိုက်၊ ဒါမှ မဟုတ် နံရံရဲ့ အခြားတစ်ဖက်စီထွက်ခွာဖို့ နီးနီးကပ်ကပ် ရောက်ရှိနေချိန်မှာ တော့ ဖြစ်ချင်တဲ့ လက်ကျန် ဆန္ဒတွေအနည်းအကျဉ်း ဖြစ်ခွင့်ရရင်ပဲ ကျေနပ်စ ရာကောင်းလှပါပြီ။ တရားဓမ္မတွေကို အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ အားထုတ်ရ င်း သက်တောင့်သက်သာ ဘဝကူးကောင်းဖို့ ပဲ လိုအပ်တယ်မဟုတ်ပါ

ကျဲကျဲတောက် နေပူအောက်မှာ ထီးကိုယ်စီနဲ့ မြို့လယ်ပလက်ဖောင်း ပေါ်မှာ ကျွန်မတို့ တစ်ဆိုင်ဝင်တစ်ဆိုင်ထွက် အဲယားကွန်းရှာပုံတော် ဖွင့်ကြတယ်။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အမျိုးအစားရဲ့ ဈေးနှုန်းနဲ့ တတ်နိုင်တဲ့ ငွေအားက ဟာမိုနီဖြစ်ဖို့ တော့ လိုတယ်။ အဲဒီလို ကွာဟာမှုမျိုးမရှိအောင် ရှာဖွေ ရတာက ပေါ့ပေါ့သေးသေးတော့ မဟုတ်ဘူး ။ တကယ်တမ်းကျတော့ ကိုယ်မကျွမ်းကျင်တဲ့ ပစ္စည်း ဝယ်ဖို့ ဆိုတော့ အတုမိမှာ လည်း ကြောက်ရသေး။ ကုမ္ပဏီတွေက ဈေးတစ်မျိုး၊ ဒီပစ္စည်းပဲ အရောင်း မြှင့်တင်ရေးတွေ လုပ်နေလိုက်ကြတာ အပြိုင်အဆိုင်။ မျက်စိလည်ရော။ တကယ်ဝယ်ဖို့ စိတ်ကြိုက် ပစ္စည်းလည်း တွေ့လေရော အချိန်က သုံးရက်တိတိ ကြာသွားတယ်။

စရန်ငွေသတ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ အိမ်အရောက် လာတပ်ဆင်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းစကားယူပြီး အိမ်ပြန်လာကြတယ်။ ကျွန်မထင်ပါတယ် ။ မောင့်စိတ်ကူးထဲမှာ တော့ သူ့ကျောအောက်က သင်ဖြူးဖျာကိုဖယ်ပစ်။ ပြီးတော့လည်း သူ့ဘေးနားမှာ အမြဲတမ်းထားတဲ့ ပန်ကာကိုလည်း သွားတော့ လို့ ဆိုပြီးဖယ်ပစ်နေမှာ သေချာတယ်။ လောလောဆယ်မှာ ကျွန်မကတော့ သုံးရက်တိတိ ချစ်ချစ်တောက်နေပူအောက်မှာ လမ်းလျှောက်လိုက်ရတော့ တစ်ကိုယ်လုံးကိုင်ရိုက်ထားသလို တစစ်စစ် နာကျင်ကိုက်ခဲနေတာ အမှန်ပါပဲ။

*

ကတိစကားအတိုင်းပါပဲ။ နောက်တစ်နေ့မှာ အဲယားကွန်းတပ်ဆင်ဖို့ ဝန်ဆောင်ပေးမယ့် သူတွေ ရောက်လာကြပါတယ်။ အားလုံးသုံးယောက်တိတိ ကျွန်မတို့ လေးလွှာအခန်းက ပြတင်းပေါက် အပြင်ကို ထွက်လိုက်

ဝင်လိုက်နဲ့ မျောက်ကလေးတွေကျနေတာပဲ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ကလေးတွေ
၊ မောင့်စိတ်ကြိုက်နေရာမှာ တပ်ဆင်ပါတယ်။ အားလုံးသွက်သွက်လက်
လက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပါပဲ။ ပြီးဆုံးသွားတော့ ကြာမြင့်ချိန်က လေးနာရီ
တိတိ။ အားလုံးသေသေသပ်သပ်။ နောက်ဆုံးကလေးတွေက ဟိုကြည့်
ဒီကြည့်လုပ်နေရာက

"အန်ကယ် မီးမြှင့်စက်က ဘယ်နားမှာ လဲ"

ဆိုတဲ့ အမေးစကားသံလည်း ကြားလိုက်ရော မောင်နဲ့ ကျွန်မ
အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားကြ တယ်။ "မီးအားမြှင့်စက်လိုလို့ လား"
မောင်ကမေးတော့ ဆားဗစ်ပေးတဲ့ ကောင်ကလေးတွေက ဖြေပါ တယ်။
အဲယားကွန်းတပ်ရင် မီးအားမြှင့်စက်ရှိမှ မီးအားဘယ်လောက်ကျကျ မြှ
င့်ပြီးသုံးနိုင်တယ်တဲ့ အချိန်မရွေး သုံးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း သေချာ
ရှင်းပြကြပါတယ်။

ရော ... ခက်တော့နေပါပြီ။ အိမ်မှာ မီးအားမြှင့်စက်က မရှိ။ ဒါဆို ဝ
ယ်ရဦးမှာ ပေါ့။ နောက်ထပ် ကုန်ကျစရိတ်တစ်ခု တိုးလာပြန်ပြီပေါ့။
တော်ပါသေးတယ်။ မောင်က စိတ်မြန်လက်မြန်နဲ့ တက္ကစီငှားပြီး မြို့ထဲ
မှာ မီးအားမြှင့်စက်တစ်လုံးပြေးဝယ်လေရဲ့ ။ ကလေးတွေကလည်း စိတ်
ရှည်လက်ရှည် စောင့်ပေး ရှာပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ရှင်းမပြတဲ့ အဲယားကွန်းဆိုင်ကိုပဲ စိတ်ဆိုးရမလိုလို ဖြစ်သွားမိတယ်။
အားလုံးပြီးစီးသွားတော့ ငွေစာရင်းရှင်းတမ်းချိန်ရောက်ပြီ။

မောင်က မျက်မှန်ကြီးတဝင်းဝင်းနဲ့ ဘောင်ချာစာရွက်ကိုင်ပြီး စစ်
ဆေးနေတယ်။ ကျွန်မကလည်း ငွေရှင်းဖို့ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုင်ရင်း ဘောင်
ချာစာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်လိုက်တယ်။

"အမယ်လေး"

ကျွန်မယောင်ပြီးအော်မိလို့ အဲယားကွန်းဆင်တဲ့ ချာတိတ်တွေက ကျွန်မကို အလန့်တကြား ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်ကြတယ်။ ကျွန်မ မအော်ဘဲခံနိုင်ပါ့မလား။ ဆိုင်မှာ ဘောင်ချာဖွင့်တုန်းက ကျွန်မ ဝယ်တဲ့ Split Type ဈေးနှုန်း၊ ဝန်ဆောင်ခ (တပ်ဆင်ခ) ကားခ (မြို့တွင်းသာ အခမဲ့၊ သတ်မှတ် နယ်နမိတ်ကျော်က ကျသလောက်ခံရမယ်) ကြေးပိုက်ချောင်း အတိုအရှည်ခန့်မှန်းတန်ဖိုးအပါအဝင် အကြမ်းဖျင်း တွက်ချက်ပေးတုန်းက ကျသင့်ငွေ ပမာဏ မများ လှ။

"အန်ကယ်နဲ့ အန်တီ စိတ်မပူပါနဲ့ ၊ ကြေးပိုက်ချောင်းအရှည်ထွက်သလောက်ပဲ ပိုပေးရမှာ ပါ။ နောက်ထပ်အများကြီး မကျတော့ပါဘူး။"

အခု လက်တွေ့တကယ်ငွေရှင်းပေးရတော့ အများကြီးကွာခြားသွားတာပဲ။ Split Type ဆိုတော့ အပြင်က ကွန်ပရက်ဆာနဲ့ အဲယားကွန်းဘောက်စ်ကို ဆက်သွယ်တဲ့ ကြေးပိုက်ချောင်း တန်ဖိုးက သူတို့ တွက်ပေးလိုက်တာနဲ့ အများကြီးကွာခြားသွားတယ်။ ဒီကြေးပိုက်ချောင်းက ဈေးအမြင့် ဆုံးကိုး။ ပေနဲ့ တိုင်းပြီး တွက်ချက်ရတာလေ။ နောက်ပြီး ဆိုင်မှာ ပြောတဲ့ ဈေးနှုန်းကတစ်မျိုး ဘောင်ချာ ဖွင့်တော့ ဈေးကမြင့်နေတယ်။ ကြေးပိုက်ချောင်းကို စွပ်တဲ့ ပလက်စတစ် ပိုက်စွပ်တန်ဖိုးကလည်း ပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ Safe Guard ဖိုး။ ကိုယ်မသိလိုက်တဲ့ တန်ဖိုးတွေက တက်လာတယ်။ တချို့ အီလက်ထရောနစ်ပစ္စည်း (ရေခဲသေတ္တာလို ဟာမျိုး) တွေဝယ်တဲ့ အခါ Safe Guard က Present ပဲလို့ သိထားတော့ ... နာပြီပေါ့။

အစကတည်းက သေသေချာချာတွက်ချက်ခဲ့တာပဲ။ ကိုယ့်မှာ ရှိတဲ့ငွေနဲ့ လုံလောက်တယ်ဆိုပြီး ဝယ်လိုက်တာလေ။ ဒါတောင် သေသေချာချာလွဲဖြစ်အောင် လွဲသေးတယ်။ မီးအားမြှင့်စက်က ဝယ်လိုက်ရသေးတ

ယ်။ လွဲတာမှ အကြီးကြီးပဲ။ သင်ခန်းစာအသစ်တစ်ခု တိုးတာပေါ့လေ။
နောက်ဆုံးတော့လည်း ထုတ်ထားတဲ့ ပင်စင်လစာအပြင် ကျွန်မ အရေး
အကြောင်းသုံးဖို့ ဖယ်ထားတဲ့ ငွေစက္ကူ တစ်ထပ်ပါ အဆစ်ပါသွားတယ်။
မောင်ကတော့ ကျွန်မကို နှစ်သိမ့်ပါတယ်။

"နောက်လကုန် ပင်စင်ထုတ်တဲ့ အခါ ဘာအပိုသုံးစရာမှ မရှိတော့။
မင်းဖယ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံ ပြန်ထည့်လိုက်ကြတာပေါ့" တဲ့ ။

*

အိပ်ချိန်ရောက်တော့ မောင်က အဲယားကွန်း စဖွင့်ပါတယ်။ ခါတိုင်း
ပြတင်းပေါက်မရှိတဲ့ ကျွန်မတို့ အခန်းထဲဝင်လိုက်ရင်
ရုတ်ခနဲအပူလှိုင်းကြီးက ဟု ပ်ခနဲဆီးဟပ်နေကျ။ အခုတော့ အဲယားကွ
န်းဖွင့်ပြီး တစ်ခဏအတွင်းမှာ ပဲ အအေးဓာတ်က တစ်ခန်းလုံး စိမ့်စိမ့်က
လေး ပျံ့နှံ့လာတယ်။ အနံ့လေးကလဲ သင်းမြမြလေး။ ကျွန်မကလည်း
တစ်မှတ်တမဲ့ပါပဲ။ အသစ်အဆန်းအားလုံးကို ခံစားနေမိတယ်။

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... အခုမှ ပဲ ဟန်ကျတော့တယ် ဒီလိုဆိုည
လည်း အိပ်ခန်းထဲမှာ ပဲ စာဖတ်တော့မယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ ရှင်မ။ အဲယား
ကွန်း အအေးလောက်တော့ ခံနိုင်တယ်မဟုတ်လား"

သူပြောပြီးခါမှ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညှင်းတွေ ထလာ
တော့မယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်အေးသွားလိုက်တာ ရင်ထဲထိ ခိုက်ခိုက်တု
န်သွားတယ်။ ခေါင်းကြီးတစ်ခုလုံး အဆမတန်ကြီးလာ သလို ခံစားလို
က်ရတယ်။ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ခေါင်းကိုဖိကိုင်ထားလိုက်မိတယ်။ မောင်က
ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး စိုးရိမ်သွားတာနဲ့ ...

"ဟင် ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

ကျွန်မ နားလည်လိုက်ပါပြီ။ ကျွန်မက အအေးဓာတ်ကို ခံနိုင်မယ်မထင်ဘူး။ တွေးပြီး မောင့်ကို အားနာလိုက်တာ။ ကျွန်မ သူ့ကို ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ။ တစ်ခုခုတော့ ပြောရမှာ ပေါ့။

"သုံးရက်လောက်ဆက်တိုက် ပင်ပန်းသွားလို့ တော့မသိဘူး။ ခေါင်းတွေအုံ့ခဲနေတာပဲ။ ဟတ်ချိုး ... ဟတ်ချိုး ... ဖျားချင်ပြီလား မသိဘူး"

"အဲဒါဆိုလည်း ဆေးခန်းသွားရမှာ ပေါ့။ အခုမှ ၈ နာရီခွဲရှိသေးတယ်။ ဆေးခန်းက ကိုးနာရီမှ ပိတ်တာ။ ကိုယ်လိုက်ခဲ့မယ်"

"ဟင့်အင်း မောင် မလိုက်ပါနဲ့ တော့။ ဘေးခန်းက မနုကို ခေါ်သွားလိုက်မယ်"

အတော်တော့ ခွကျနေပါပြီ။ အမှန်ကို ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မ အတွက်နဲ့ သူ့အိမ်မက်တွေ ကျကွဲသွားသလို မဖြစ်သင့်ဘူးလေ။ ကျွန်မ နည်းလမ်းကောင်းကောင်း တစ်ခုတော့ ရှာဖွေရပါဦးမယ်။

အသက်ကြီး လာလေလေ သူရော ကျွန်မပါ တစ်အိမ်တည်းနေပြီး တစ်နေရာဆီ ဝေးမနေချင် ပါဘူး။ ညရေးညတာဆိုတာ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ကွေးသောလက် မဆန့်မီ၊ ဆန့်သောလက် မကွေးမီ အချိန်ရောက်လာမှာ ကျွန်မမသိလိုက်ဘဲ ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်တယ်။ အသက်ရှင်နေတဲ့ ကာလပတ်လုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြင်ကြင်နာနာ၊ နွေးနွေးထွေးထွေးနေချင်တဲ့ သံယောဇဉ်ကြောင့် ပါ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ စောင့်ရှောက်သွားချင်တာကတော့ သူရော ကျွန်မပါ ဆန္ဒချင်းတူညီကြပါတယ်။ နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ပခုံးပေါ်နဲ့မှီပြီး အဆုံးသတ်သွားချင် တာပါပဲ။

ကျွန်မ ဆေးခန်းက ပြန်လာတော့ မောင်တစ်ယောက် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျနေလေရဲ့ ။ ပြီးတော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူး တဲ့ မောင့်ရဲ့ ပုံစံသစ်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ရုပ်အင်္ကျီလက်တိုဝတ်ပြီး ခါ တိုင်းလို ဘောင်းဘီတို မဝတ်တော့ဘဲ ပုဆိုးဝတ်ပြီး ကွေးကွေးလေးအိပ် နေတာကိုပါပဲ။

သူစိတ်ချမ်းသာနေတယ်။ မြိန်ရေရှက်ရေ အိပ်ပါစေတော့။

ကျွန်မကတော့ သေတ္တာထဲက ဆောင်းတွင်းမှာ လမ်းလျှောက်ထွက် တဲ့ အခါ ဆောင်းနေကျ သိုးမွေးဦးထုပ်ကိုယူပြီး ခေါင်းမှာ စွပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နားရွက်လုံအောင် ဆွဲချလိုက်တယ်။ ဝတ်အိပ်နေကျ အနွေးထည်အပါးကို မဝတ်တော့ဘဲ ခေါင်းစွပ်အနွေးထည်ခပ်ထူထူကို ရွေးဝတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဂွမ်းစောင်အထူကို ခေါင်းမီးခြုံလိုက်ပါ တယ်။ ခါတိုင်းနဲ့ မတူဘဲ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ကျွန်မတို့ ရဲ့ လိုက်ဖ်စတိုင် ကို ကြားမိတဲ့ သူတိုင်း ပြုံးစိစိဖြစ်သွားကြမှာ ကို မြင်ယောင်ရင်း ကျွန်မ လည်း မျက်တောင်စင်းသွားပါလေရဲ့ ။ ။

ရတီမဂ္ဂဇင်း

၂၀၁၂၊ အောက်တိုဘာလ